

Alain Van der Steen

De mythe van Nilgrim

Copyright © 2021 Alain Van der Steen
Alle rechten voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgenomen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur. Elke overeenkomst met bestaande personen en/of situaties is louter toevallig.

Omslagfoto: SelfPubBookCovers.com/DillsDesigns
Omslagfoto bewerking: Alain Van der Steen

ISBN: 978-9-464-48126-6

www.alainvandersteen.com

Dankbetuiging

Mijn welgemeende dank gaat uit naar mijn vaste teamleden: Marleen Daems, Leen Bastiaens, Marleen Van Wunsel en Dirk Pauwels voor de onvoorwaardelijke ondersteuning, tijd, enthousiasme en nooit aflatende energie bij de review van dit boek.

Voor mijn dochter, Femke.

1

Huppelend liep Berber naar de oude vrouw toe die, zittend op een gammele houten kist, haar koopwaar voor zich had uitgestald op de kasseien van het stadsplein. Met grote ogen keek de kleuter naar de uitgebreide verzameling eenvoudige juwelen die verspreid lagen over het oude deken. Gehurkt keek het meisje in het gezicht van de koopvrouw die met een flauwe glimlach naar Berber terugkeek.

‘Mag ik ze ook even vastpakken?’ vroeg Berber, die al op jonge leeftijd geleerd had dat de meeste handelaars het niet op prijs stelden dat hun koopwaar ongevraagd bepoteld werd.

De vrouw knikte slechts zwijgend om aan te geven dat ze dat toestond. Berber nam een ring die ze wat nader wenste te bekijken toen haar aandacht getrokken werd door een ketting gemaakt met vijf, grillig gevormde, obsidiaan stenen. De stenen hadden allemaal ongeveer dezelfde grootte maar verschilden van kleur. Eén was zo zwart als de nacht, een ander had het donkerblauw van de lucht op een wolkeloze valavond. Twee andere stenen waren grijswit zoals de maan en kopergeel als de zon. De laatste steen was transparant, glashelder. Gefascineerd door de combinatie van kleuren nam Berber de ketting in de hand en voelde hoe de stukken vulkanisch glas warm werden en een tintelend gevoel in haar handpalm veroorzaakten. De kleuter zag vanuit haar ooghoek hoe de oude vrouw ondertussen van de kist was gekomen en op de knieën tegenover Berber ging zitten.

‘Deze vind ik heel erg mooi!’ glimlachte Berber enthousiast naar de bejaarde vrouw, zonder er aandacht aan te schenken dat die haar met grote ogen geïnteresseerd bekeek.

‘Voor jou kost hij slechts twee muntstukken!’ deelde de vrouw haar jonge klant met een fluisterende stem mee terwijl ze met halfopen mond Berber bleef aangapen.

‘Ik moet het eerst even aan mijn papa vragen,’ reageerde Berber en legde de ketting netjes terug neer op het deken.

ALAIN VAN DER STEEN

Het meisje stond recht, draaide zich om en rende naar de andere kant van het plein waar haar vader de wekelijkse ronde tussen het volk net beëindigde. De koning van Nilgrim keek belangstellend naar zijn vijfjarige dochter die opgewonden recht naar hem toe kwam lopen.

‘Papa, papa!’

‘Rustig maar liefje, wat is er?’ vroeg Kerwyn de Gezegende vriendelijk glimlachend terwijl hij zijn dochter teder bij de schouders vasthield.

‘Ik heb een heel mooie ketting gezien, papa! Mag ik die hebben? Alstublieft?’

‘We hebben in het paleis meer dan genoeg gouden kettingen en andere sieraden voor je die je gedurende je hele leven zal kunnen dragen, Berber. Waarom wil je dan één van de waardeloze snuisterijen hebben die hier op het plein aan het gewone volk worden aangeboden?’ vroeg Berbers vader.

‘Jij begrijpt duidelijk niets van de noden en wensen van kleine meisjes, Kerwyn!’ mengde Alys zich in het gesprek. ‘Het gaat helemaal niet om wat later eventueel kan maar wel om wat ze nu leuk vindt! Bovendien beweert men dat niet alles wat blinkt, goud is. Voor kleine meisjes blinken inderdaad nu eenmaal veel meer dingen!’

Berber knikte gretig terwijl ze dankbaar naar haar tante keek die haar een samenzweerderige knipoog gaf. Kerwyn de Gezegende keek naar het blij gezicht van zijn dochter en begon te glimlachen. Hij wist, net zo goed als Berber dat zelf besepte, dat hij zijn kleine prinses zelden iets kon weigeren.

‘Toe maar,’ begon Kerwyn met een gespeeld verongelijkte stem, ‘wanneer jullie met z’n tweeën gaan samenspannen dan maak ik al helemaal geen kans meer! Waar heb je die ketting gezien, schat?’

‘Kom mee!’ kigde Berber terwijl ze haar vader bij de hand nam en hem mee naar de overkant van het stad plein trok.

De oude vrouw zat nog steeds op de knieën en had de prinses geen moment uit het oog verloren. Toen Berber, Kerwyn en Alys, op de voet gevolgd door de koninklijke lijfwachten, bij haar koopwaren stopten,

DE MYTHE VAN NILGRIM

boog de vrouw diep voor haar koning en zijn gevolg. Toen ze weer opkeek hield ze haar blik continue enkel op Berber gericht alsof de anderen er helemaal niet stonden.

‘Welke vond je mooi?’ vroeg Kerwyn.

‘Die!’ wees Berber naar de ketting met de vulkanische glasstenen terwijl ze er gehurkt ging bij zitten.

‘Hoeveel kosten ze?’ vroeg Kerwyn aan de vrouw, die nog steeds enkel oog voor Berber had.

De vrouw knipperde bij de vraag met haar ogen en keek op naar haar koning.

‘Slechts twee muntstukken, Sire,’ antwoordde ze.

‘Hmm,’ bromde Kerwyn terwijl hij pretendeerde er diep over na te denken.

Berber keek, met de meest zielige blik die ze tevoorschijn kon toveren, naar haar vader.

‘Alsjeblieft?’ vroeg ze met een stemmetje dat perfect bij haar gezichtsuitdrukking paste.

‘Nou, vooruit dan maar!’ gaf Kerwyn toe. Hij graaide in zijn buidel tas en gaf de oude vrouw de overeengekomen prijs. ‘Zo, nu is de ketting van jou Berber en mag je haar pakken.’

Nog voor de prinses daar de kans toe kreeg, had de oude vrouw de ketting al genomen en stak haar armen uit naar Kerwyns dochter. Berber boog licht het hoofd en voelde hoe de vrouw de ketting om haar hals legde. De kleuter sprong recht en gaf haar vader een knuffel.

‘Bedankt, paps!’ riep ze blij, vooraleer ze naar één van de gebouwen aan de rand van het stadsplein liep. Ze bewonderde zichzelf en de ketting in het raam van een huis. Toen ze de obsidiaanstenen simultaan kort zag oplichten, nam ze aan dat het een weerspiegeling van de zon in het glasraam was.

‘Wat zie je er mooi uit!’ hoorde Berber een zachte stem achter zich weerklinken.

ALAIN VAN DER STEEN

Ze draaide haar gezicht naar de eigenaar van de stem en schonk de zevenjarige jongen een brede glimlach.

'Dank je, Aidan!' zei ze terwijl ze koket met een hand haar halflange, roodbruine haren voor de ogen weghaalde.

'Mag je straks nog wat blijven om te spelen?' vroeg haar beste vriend.

'Ik weet het niet, ik zal het papa vragen,' antwoordde ze.

Toen ze zich omdraaide, zag Berber dat de bejaarde vrouw gehaast haar spullen bij elkaar had gepakt en er vandoor ging. De prinses prijsde zich gelukkig dat ze nog net op tijd was geweest om de ketting te bemachtigen. De kleuter huppelde naar haar vader die haar uitgestoken hand pakte terwijl hij, met zijn hoofd heen en weer draaiend, geconcentreerd de lucht afspeurde. Berber merkte aan de lichaamstaal van haar vader dat hij ongerust was en dat gaf haar een bang gevoel.

'Papa?' vroeg ze met een klein stemmetje. 'Wat is er?'

'Ik weet het niet precies, schat, maar er is iets mis! Ik voel het!' Kerwyn draaide zich naar zijn zuster. 'Alys, neem Berber mee en ga zo snel mogelijk naar het paleis. Blijf allebei binnen tot ik zeg dat je weer naar buiten kan!'

'Waarom?' vroeg Alys niet-begrijpend toen ze de angstige spanning in de stem van haar broer bemerkte.

'Nu!' beval Kerwyn haar. 'Er is geen tijd om het uit te leggen, ga! Berber, ga onmiddellijk met tante Alys mee en doe wat ze je zegt, oké?'

Berber kreeg geen tijd om te antwoorden en begon bang te huilen toen Alys haar met zich meetrok naar de andere kant van het plein, richting het paleis.

'Bengt, Idris, ga met hen mee!' beval de koning twee van zijn lijfwachten.

Zonder vragen te stellen, volgden de twee krijgers Alys en Berber. Beide mannen hoorden op dat moment het eerste trage geklapper van vleugels. Idris draaide zich om naar het geluid en struikelde van verbazing toen hij de enorme vleugels boven de stadswallen zag verschijnen. Vliegensvlug stond hij weer op en keek met open mond naar

DE MYTHE VAN NILGRIM

de enorme draak die boven het stadsplein vloog. Het roodgekleurde monster leek recht op Idris af te komen en tegen beter weten in bleef de soldaat moedig staan met het zwaard in beide handen, klaar om zich te verdedigen. De draak bleek echter helemaal niet in Idris geïnteresseerd te zijn en zweefde over de krijger heen. De lijfwacht van Kerwyn zag tot zijn ontzetting dat de draak doelbewust naar de rennende vrouw en het kind vloog.

‘Vrouwe Alys!’ riep de man zo luid hij kon in een poging om haar voor het nakende gevaar te waarschuwen.

Zich afvragend wie haar riep keek Berbers tante snel over de schouder. Bij de aanblik van het enorme monster dat op hen afvloog, leek het Alys of al het bloed uit haar hoofd wegtrok. Ze greep de hand van Berber nog steviger vast en trok haar nichtje snel mee naar links, weg van het open plein, richting de smalle straten. Ze waren echter te laat. Op hetzelfde moment dat de gil van Berber door merg en been ging, voelde Alys hoe het kleine handje uit haar eigen hand werd getrokken vooraleer ze zelf omver werd geblazen door de kracht van de lucht die werd verzet door de enorme vleugels van de draak. De draak won hoogte en vloog weer weg over de stadsmuur richting het westen.

‘Neen, stop!’ brulde Kerwyn wanhopig naar de soldaten op de kantelen die de draak met hun pijlen bestookten. ‘Je kan de prinses raken!’ Vertwijfeld keek de vader van Berber om zich heen. Voor een moment was hij besluiteloos maar dan besepte hij dat ze maar één ding konden doen indien hij zijn dochter ooit nog levend wilde terugzien. ‘Snel, naar de paarden!’ riep hij wanhopig naar de krijgers die het dichtst bij hem stonden. ‘Open de poorten, we moeten weten waar dat gevleugelde monster gaat landen of we zijn Berber kwijt!’

Het idee dat hij drie jaar na zijn vrouw nu ook zijn dochter zou verliezen, was onverdraaglijk en de koning van Nilgrim rende zo snel hij kon naar de stallen.

2

Proestend kwam de jonge vrouw met het hoofd boven water en bleef nog een tijdje op haar rug in het verkoelende water van het meer drijven. Ze sloot de ogen en genoot van de vredige stilte om haar heen. Straks zou ze weer op jacht moeten gaan met haar broers en zusters. Dat bleek echter steeds meer en meer een gevaarlijke onderneming te worden want het leek erop dat de voorbije jaren de meeste mensen over hun initiële schrik heen waren. Hoe dan ook, het mocht dan misschien gevaarlijk worden maar hun regelmatige zoektocht naar voedsel was desalniettemin nog steeds levensnoodzakelijk. Dat zou het ook altijd blijven, wist ze. Tenminste toch voor haar broers en zusters, niet voor haar. Zijzelf kon bessen, ander fruit en wortels eten maar haar familie verkoos enkel vlees. Toen de vrouw, na de eerste herhaaldelijke pogingen tot gewapend verzet van de mensen, de appels die ze had gestolen een paar keer aan haar broers en zussen had aangeboden, hadden die dat simpelweg geweigerd. Zonnewind was de meest avontuurlijke van de vier en had nog wel eerst aan het stuk fruit geroken maar de drie anderen hadden zelfs die moeite niet genomen.

De jongvolwassen vrouw zwom met een paar krachtige slagen van haar gespierde armen richting de oever. Zodra ze de voeten kon neerzetten, waadde ze door het heldere water tot ze de oever bereikte ter hoogte van haar kleren. Ze veegde met beide handen haar lange, roodbruine lokken voor het gezicht weg en wrong haar haren zo goed mogelijk droog. Vooraleer ze zich weer aankleedde, zette ze zich een aantal minuten op een grote rots in de volle zon tot haar lichaam helemaal droog was. Ze wreef zachtjes over het litteken dat dwars over haar linkeroog liep. Meestal voelde ze er niets van maar af en toe gaf het een zeurend gevoel.

Een herhaaldelijk gekrijs in de verte deed de vrouw blij opkijken. Ze hield haar hand boven de ogen en zag, vanuit het westen, Dagdwaler haar richting uitkomen. Ze zwaaide vrolijk naar de donkerblauwe draak

DE MYTHE VAN NILGRIM

die een ruime bocht over het meer nam vooraleer het dier begon te dalen. Dagdwaler scheerde laag over het water en scheen niet de intentie te hebben om rustig te landen.

'Neen!' lachte de jonge vrouw toen ze doorhad wat haar speelse zuster van plan was.

De vrouw probeerde nog weg te rennen maar ze was te laat. De draak landde als een reusachtige gans over de laatste meters water voor het kleine strandje en veroorzaakte zo een golf die als een stortbad over de vrouw heen spatte. Gespeeld boos draaide ze zich om naar de draak en keek het monster verwijtend aan.

'Ik was net droog!' mopperde de jonge vrouw. 'Nu zal jij ook moeten wachten tot ik weer droog ben, Dagdwaler, want ik vlieg niet in natte kleren met je naar huis!' krijste ze.

De draak overbrugde de laatste meters naar de vrouw en blies voorzichtig een aantal keer uit de neusgaten over haar zuster heen. De warme lucht droogde op die manier in een mum van tijd de natte kledij. De vrouw stapte naar de draak en aaide haar zuster over de neus tussen de zilverkleurige ogen terwijl het donkerblauwe monster het hoofd zachtjes tegen de vrouw aan schurkte.

'Het is al goed, Dagdwaler! Wou je het goedmaken met me of heb je gewoon honger en wil je snel op jacht?' lachte de vrouw terwijl ze via een voorpoot op de rug van de draak klom. 'Kom, de zon staat al bijna op het hoogste punt, laten we dus maar snel de drie anderen oppikken en dan gaan we eten voor jullie halen!'

De draak maakte een kort krijsend geluid ter goedkeuring en zette haar machtige vleugels in beweging.

3

Berber zag de wereld onder zich voorbij suizen, begeleid door het constant zoevende geluid van de traag bewegende vleugels. Haar lichaam zat muurvast tussen de klauwen van de voorpoten van de draak. Het enige lichaamsdeel dat ze enigszins kon bewegen, was haar hoofd. Ze keek zo goed als ze kon naar boven en zag tientallen pijlen uit het lichaam van de draak steken. Bloed sijpelde uit de verschillende wonden. Berber draaide haar hoofd de andere kant op en zag de stadsmuren van Cinnigarri tegen een hoog tempo kleiner worden. Ze zag ook een heleboel stipjes met de horizonlijn versmelten maar besepte niet dat dat haar vader en de rest van de ruiters waren die geen schijn van kans hadden tegen de snelheid waarmee de draak van hen wegvloog. Wat ze ondanks haar jonge leeftijd wel besepte, was dat ze ten dode was opgeschreven! Ze had onlangs, op een avond bij de grote haard in het paleis, de verhalen gehoord hoe honderden jaren geleden het koninkrijk Nilgrim geteisterd werd door regelmatige aanvallen van draken en wat die monsters met hun slachtoffers deden. Volgens diezelfde verhalen zouden de draken uiteindelijk volledig uitgeroeid zijn maar dat bleek dus duidelijk niet zo te zijn. Bij de wetenschap dat de draak haar straks zou verscheuren, begon ze opnieuw te huilen.

De kleuter begon te bibberen van de kou. De draak was aanzienlijk hoger gaan vliegen en ze scheerden voor een korte tijd over de toppen van de Bergketen van de Stille. Niemand van Nilgrim was ooit achter deze Bergen geweest, wist Berber. Een vijftal minuten later merkte het kleine meisje dat de draak problemen kreeg met vliegen. Het rode monster begon vaker te zweven om krachten te sparen en het vliegen zelf ging trager en moeizamer. Af en toe krijste de draak een geluid dat tot diep in Berbers hart binnendrong. Nog een vijftal minuten later maakte de draak een bocht en begon te dalen. Berber zag de grond met grote snelheid op zich afkomen en sloot de ogen in afwachting van de

DE MYTHE VAN NILGRIM

impact van de landing maar de draak landde op drie poten en hield de poot waarin Berber werd vastgehouden op veilige afstand van de bodem.

De prinses van Nilgrim keek enigszins verbaasd naar het monster omdat die haar blijkbaar met opzet had behoed om verpletterd te worden tijdens de landing. De draak bracht de reusachtige muil tot bij haar prooi en snoof Berbers geur in. Daarna pakte de draak Berber uiterst voorzichtig bij haar jurk met de tanden en begon te bewegen richting een reusachtige groep rotsen. Het was slechts een twintigtal meter stappen maar de draak wankelde en moest verscheidene keren halthouden. Bungelend aan de muil van de draak zag Berber dat het dier nog steeds veel bloed verloor via de verschillende schotwonden. Eenmaal bij de rotsen hief de draak de reusachtige kop op tot op de hoogte van een ruime grotopening en probeerde, uiterst voorzichtig, om Berber een tweetal meter diep in de grot neer te zetten. Dat ging echter niet helemaal goed en de kleuter gilte het uit toen de linkerhelft van haar gezicht hard over een scherpe steen schoof. Berber krabbelde recht en veegde het bloed uit haar wenkbrauw. De wonde viel wel mee dacht ze, ze was vooral geschrokken.

Berber keek snel om zich heen. De grot was wijd en er kwam ruimschoots voldoende licht binnen om te zien dat er slechts één uitweg was en dat was via de opening waardoor ze net gebracht was. Berber bleef staan en keek naar de draak die eveneens niet bewoog en met gesloten ogen de kop rustte op de drempel van de ingang van de grot. Het monster ademde zwaar en langzaam. Het meisje maakte heel voorzichtig en stil een beweging met de intentie om langs de drakenkop heen te proberen te ontsnappen maar de draak had het gemerkt en richtte verrassend snel haar kop op. De kleuter stond stokstijf van de schrik toen de muil van de draak langzaam dichterbij kwam. Voorzichtig werd Berber door de draak terug een beetje dieper de grot in geduwd. Het kleine meisje keek verwonderd naar de grote traan die uit een oog van de draak vloeide. Terwijl ze zich afvroeg waarom de draak verdrietig leek, sloten de ogen van de draak zich voorgoed en gleden het hoofd

langzaam de grot uit, voortgetrokken door het vallende lichaam. De doffe plof die Berber buiten de grot hoorde, bevestigde dat ze geen angst meer moest hebben van het reusachtige dier.

Voorzichtig stapte Berber naar de rand van de grot en zag voor zich een uitgebreide vlakte, zonder ook maar enig teken van leven of beschaving. Ze begroef haar gezicht in de handen en begon te wenen. Hoe zou ze ooit weer thuis kunnen geraken? Haar vader wist niet waar ze was. Ze begreep dat ze naar het oosten zou moeten om weer bij haar papa en tante Alys en Aidan in Cinnigarri te kunnen zijn maar de afstand zou enorm zijn. Ze had geen eten of drinken bij zich en dan was daar ook nog de Bergketen van de Stilte! Als er sinds mensenheugenis al geen enkele volwassene uit Nilgrim in geslaagd was om die bergketen te overbruggen, hoe zou zij dat als vijfjarige kleuter dan moeten doen? Er omheen? Maar hoe ver moest ze dan stappen om terug op het grondgebied van Nilgrim te geraken?

Ze hilde nog eventjes verder maar begreep uiteindelijk dat zelfmedelijden haar niet ging helpen. Als toekomstige koningin van het rijk van Nilgrim werd ze al, sinds ze een baby was, voorbereid om mentaal sterk te zijn, zodat ze de problemen die op haar pad zouden komen het hoofd zou kunnen bieden. Ze moest nadenken! Iets doen, was beter dan helemaal niets doen. Haar vader zei altijd dat je het gevaar het beste recht in de ogen kijkt zodat je er niet door verrast kan worden. Ze rechtte de rug en pakte haar mooie nieuwe ketting beet. Het was alsof ze onbewust de behoefte had om zich in deze situatie aan iets, wat dan ook, te kunnen vasthouden. Ze voelde de obsidiaan juwelen tintelen. Het was meer dan dat, de glasstenen vibreerden in haar hand! Ze boog het hoofd naar beneden om de stenen beter te bekijken. Alle vijf straalden ze een gloed uit in hun eigen kleur. Op datzelfde moment hoorde Berber achter zich een onheilspellend gekraak.

4

De vrouw zat op de rug van de grijswitte draak die iets voor de drie anderen vloog. Ze waren zonet boven het grondgebied van Nilgrim gekomen en de jonge vrouw liet Maankliever iets naar het zuiden afbuigen. Ze probeerde om de richting waarin ze hun rooftochten uitvoerden zo vaak mogelijk af te wisselen. Nu de landeigenaars zelfverzekerder werden en zich een stuk weerbaarder opstelden, was het van belang dat de vrouw en haar broers en zusters niet te voorspelbaar werden. Zolang ze het voordeel van de verrassing konden behouden, zou het risico van hun tochten beperkt blijven.

Na een tiental minuten maakte Maankliever een kort krijsend geluid. De vrouw beschermde met de hand haar babyblauwe ogen tegen het felle zonlicht en zag de reden waarom haar broer onrustig werd. Voor hen lag een dorp, met daaromheen weilanden die goed bezet waren met vee. Schapen en koeien voor zover ze het van die afstand kon onderscheiden. De twintigjarige draaide zich om en krijste op dezelfde toonhoogte als Maankliever voordien deed. Zonnewind, Dagdwaler en Nachtklauw krijsten gelijktijdig terug als antwoord. De vrouw zag vanuit het dorp verschillende poppetjes richting de weilanden rennen. Haar broers en zusters zouden zich moeten haasten vooraleer de boeren zich hadden georganiseerd. Ze maakte een mentale nota dat ze hun krijsende communicatie de volgende keren tot een minimum moesten beperken. Op deze manier kondigden ze hun ongewenste bezoek te veel op voorhand aan.

Maankliever zwenkte naar rechts en ging recht op een wegrennende kudde koeien af. De vrouw zag dat ze rechts ingehaald werden door Nachtklauw die eveneens zijn zinnen op een koe had gezet. Links van haar zag ze haar beide zusters synchroon naar een aantal kansloze schapen duiken. Ze hoorde een suizend geluid en voelde een tik tegen de schouder. Tegelijkertijd ging er een lichte schok door Maankliever heen en wonnen ze weer hoogte waardoor ze wist dat hij een koe te pakken

had. De grijswitte draak zwenkte weer naar rechts om de terugtocht aan te vangen. Voor hen vloog Nachtklauw die eveneens een wanhopig spartelend dier in zijn klauwen hield. Ze keek naar rechts en zag dat veel boeren met rieken en spaden in de hand naar hen stonden te tieren. Sommigen onder hen schoten met katapulten stenen naar de overvallers. Ze wreef over haar pijnlijke schouder. Blijkbaar hadden diegenen met de katapulten goed geoefend! Ze zag dat Zonnewind en Dagdwaler eveneens succesvol waren. De blik van de vrouw gleed terug naar de groep boze boeren en ze zag één van hen de man naast zich aanstoten en naar haar wijzen. Algauw stootte die eveneens zijn buurman aan en stonden ze met z'n drieën naar haar te wijzen. De vrouw krijste het bevel om terug naar huis te vliegen. Onderweg vroeg ze zich af of het een verschil maakte dat de mensen wisten dat zij met de draken meevloog. Ze had voordien nog nooit geconstateerd dat men haar opgemerkt zou hebben. Meestal waren hun slachtoffers zo verrast door hun komst dat ze niet op details letten. Nu de boeren zich organiseerden, waren ze zich waarschijnlijk meer bewust van wat er om hen heen gebeurde tijdens een overval. Ze keek naar haar rode kledij en besepte dat ze zo inderdaad opviel tegenover het grijswitte van Maankliever. Ze maakte een bijkomende mentale nota dat ze in de toekomst haar kledij moest aanpassen aan de kleur van de draak waarop ze vloog. Ze klopte Maankliever vriendschappelijk op de hals terwijl ze tot het besef kwam dat ze misschien op het punt waren gekomen waar ze moest gaan nadenken over een nieuwe tactiek. Wanneer de mensen beseften dat de draken tijdens hun roofovervallen werden geleid door één van hun eigen soortgenoten dan zouden ze zo maar op het idee kunnen komen om de rollen om te draaien en de jacht op de draken te openen. Ze krijste een langdurige overwinningskreet die spontaan door haar broers en zussen werd herhaald. Toch kon ze een lichte rilling over haar rug niet vermijden.

5

Het gekraak was even plots gestopt als het begonnen was. Berber draaide zich traag om en keek geconcentreerd de grot in. Ze kon geen enkele beweging onderscheiden. De rotswand leek haar meer dan solide genoeg. Hij vertoonde geen enkele barst dus dat kon het geluid niet veroorzaakt hebben. Ze sloot de ogen, spitste de oren en hield de adem in. Dat hield ze ongeveer een halve minuut vol maar het krakende geluid herhaalde zich niet. De kleuter haalde de schouders op en maakte aanstalten om weer te vertrekken. Zodra ze een voet buiten de grot zette, voelde ze de obsidiaan ketting op haar borst hevig trillen. Op hetzelfde moment dat ze merkte dat de stenen nogmaals opgloeiden, begon ook het gekraak achter in de grot zich opnieuw te manifesteren. De prinses van Nilgrim stond doodstil en wist niet goed wat ze moest doen. Haar primitieve instincten vertelden haar om zo snel mogelijk weg te rennen. Maar het werd al laat zag ze aan de zon, die al een behoorlijke afstand in de richting van de horizon had afgelegd. Buiten, in de wildernis, had ze geen enkel idee welke gevaren haar daar misschien stonden te wachten. De angst om buiten te moeten overnachten, in combinatie met haar aangeboren nieuwsgierigheid, overtuigden haar tenslotte om te blijven en te zoeken naar de oorzaak van het vreemde geluid. Ze draaide zich om en stapte resoluut de grot terug in. Ze hoorde het krakende geluid opnieuw, links van haar, helemaal achter in de grot. In het halfduister van de ondergaande zon zag ze een vijftal soortgelijke stenen keurig bij elkaar liggen.

De prinses van Nilgrim stapte behoedzaam naar de stenen toe om ze van naderbij te bekijken. De keien waren allemaal bijna even groot en een beetje groter dan Berber zelf. Een van de keien vertoonde een middelgrote barst. Berber deed geschrokken een stap achteruit toen ze meende te zien dat één van de keien zachtjes bewoog. Ze wachtte even maar de stenen bleven allen doodstil liggen. De kleuter ging bij de eivormige rotsen staan en liet haar hand over het gladde oppervlak van

één van de keien glijden. Ze deinsde opnieuw een beetje terug toen ze de warmte en de energie voelde die de steen uitstraalde. Zat er een levend wezen in die stenen? Het waren helemaal geen stenen! Het waren eieren, besepte ze plotseling! Ze had op een boerderij al eens een keer toegekeken hoe uit de eieren van een kip een kuiken werd geboren. Die kleine kippeneieren hadden toen net zo aangevoeld als deze veel grotere versies en ze begonnen ook te barsten toen de baby-kip eruit wou, herinnerde ze zich. De moederdraak had Berber waarschijnlijk hier naartoe gebracht om als voedsel te dienen voor haar ongeboren kinderen, vermoedde de kleuter! Maar nu zouden de baby-draken hun leven moeten beginnen zonder een moeder, bedacht Berber.

‘Een beetje zoals bij mij,’ mompelde de kleuter verdrietig.

Haar moeder was gestorven tijdens Berbers geboorte. Ze had dus haar eigen moeder ook nooit gezien, net zoals deze baby-draken. Met een zwaar gemoed legde het meisje haar hand afwisselend op de individuele eieren. Ze hoopte dat ze zo de baby’s alvast wat kon troosten. Tot haar verbazing voelde het laatste ei dat ze aanraakte anders aan, koud en energieloos. Ze klopte zachtjes met de knokkels van haar vingers op het ei. Het holle geluid maakte duidelijk dat het vijfde ei leeg was. Opnieuw was er een licht gekraak te horen en in het halfdonker kon ze nog net zien dat een tweede ei ook een barst begon te vertonen.

Een blik naar buiten maakte het duidelijk dat ondertussen de nacht was ingevallen. Het zachtblauwe licht van de volle maan gaf het kleine meisje op één of andere manier een gevoel van geborgenheid. Ze fantaseerde dat ze zich in haar kamer in het paleis bevond en dat de grotopening haar raam was. Ze voelde dat ze honger en dorst had maar er zat niets anders op, ze zou moeten wachten tot de ochtend om in het daglicht op zoek te kunnen gaan naar iets eetbaars. Het begon in de grot ook fris te worden, voelde ze. Er was al een tijdje geen gekraak meer te horen dus Berber maakte het zich zo comfortabel mogelijk door zich tussen de eieren te leggen. Ze hoopte dat hun warmte haar door de nacht kon helpen. Dit avontuur had haar volledig uitgeput en slapen was

DE MYTHE VAN NILGRIM

het enige zinvolle dat haar op dat moment nog restte. Morgen zou ze een manier zoeken om terug thuis te geraken. Of in eerste instantie een manier om te overleven! Al gauw viel de ontvoerde prinses van Nilgrim in een onrustige slaap en droomde van een oude vrouw die haar op het stadsplein van Cinnigarri een veelkleurige obsidiaan ketting aanreikte. Achter het vrouwtje stond Berbers moeder glimlachend naar het tafereel te kijken.

'Mama?' vroeg Berber met een klein stemmetje.

'Het is goed zo, schat!' zei haar moeder met een kristallen stem, zonder de lippen te bewegen. 'Je bent nu waar je moet zijn. Je bent thuis! Vrees niet, ooit zullen we elkaar weer zien maar je moet nu eerst je lot volgen! In het belang van Nilgrim!'

Berber knipperde met de ogen en plots waren zowel haar moeder als de oude vrouw in lucht opgegaan. Voor haar ogen zweefde de obsidiaan ketting. De vulkanische glasstenen gloeiden allemaal tezamen op maar het was het transparante juweel dat de felste gloed uitstraalde.

6

Kerwyn de Gezegende zuchtte diep en keek naar zijn adviseur die naast hem stond en een lijst bekeek die hij in de handen had.

'Hoeveel nog, Aidan?' vroeg de koning van Nilgrim.

'De volgende is tevens de laatste, Majesteit,' deelde Aidan hem mee.

'Wat is zijn klacht?'

'Zoals zo vaak, de draken, majesteit. Zoals u weet, vallen ze al bijna vijftien jaar op onregelmatige basis het vee van de mensen in de westelijke regio's aan. De bevolking begint nu opvallender te morren omdat wij volgens hen schijnbaar niets doen om die monsters tegen te houden!'

‘Wat willen ze dan dat ik doe? Dat ik soldaten stationeer langs het hele westelijke gebied dat tegen de Bergketen van de Stilte aan grenst? Om dat te kunnen doen heb ik minstens een verdubbeling van het bevolkingsaantal van Nilgrim nodig of verdubbeling van de belastingen om de nodige huurlingen te kunnen betalen. Onbegonnen werk! Bovendien werden er al die jaren maar vier van die monsters gerapporteerd. Het lijkt er dus op dat ze zich niet voortplanten. Als we lang genoeg wachten dan lost het probleem zich vanzelf op. Er vallen trouwens geen slachtoffers onder de bevolking en het is goedkoper voor de schatkist om de benadeelden te vergoeden voor hun verloren vee dan om mijn leger uit te breiden in een poging om die vier vliegende monsters uit te schakelen!’

‘Dat begrijp ik, Sire, maar er doen steeds meer roddels de ronde onder de bevolking dat ...’ onderbrak Aidan zijn zin.

‘Ja? Ga verder! Dat wat?’ vroeg Kerwyn met verbolgen stem.

‘Dat u vijftien jaar geleden niet bij machte was om uw eigen dochter uit de klauwen van de draak die haar ontvoerde te redden en daarom nu ook niet bij machte blijkt om uw bevolking tegen de aanhoudende aanvallen van die monsters te beschermen!’ vervolledigde de jonge man de zin.

Kerwyn bekeek Aidan en zei geen woord. Aidan trotseerde moedig de gekwetste blik van zijn koning. Kerwyn de Gezegende begon te ijsberen.

‘Misschien heeft het volk wel gelijk,’ mompelde hij. ‘Ik heb Berber niet kunnen beschermen en ik ben er niet in geslaagd om haar snel genoeg terug te vinden. Nu is ze al vijftien jaar slechts een herinnering, een geest die in mijn hoofd huist, elke dag!’

‘Ik ben er zeker van dat u toen hebt gedaan wat u op dat moment kon doen, Sire’, probeerde Aidan zijn vorst te troosten, terwijl hij zelf de beelden weer voor ogen zag van het grote rode monster dat zijn beste vriendinnetje uit zijn nog jonge leven rukte.

‘Wat stel je voor dat ik doe, Aidan? Jij bent mijn adviseur, adviseer me!’

DE MYTHE VAN NILGRIM

‘De man die zo dadelijk op audiëntie komt, beweert nieuwe belangrijke informatie te hebben over de draken en hoe ze aanvallen, Majesteit. Aanhoor wat de man te melden heeft, misschien kan het ons helpen om alsnog op een actievere manier onze mensen te beschermen tegen toekomstige aanvallen. Misschien kunnen we de draken zelfs voorgoed uitschakelen, wie weet,’ stelde Aidan voor. ‘Het zou een eerbetoon kunnen zijn aan Berber,’ voegde hij er zachtjes aan toe.

De koning van Nilgrim keek met een treurige blik zijn adviseur aan. Een eerbetoon zou zijn dochter hoe dan ook niet terugbrengen maar hij begreep wat Aidan hem wilde zeggen. Als Kerwyn erin slaagde om de laatste draken, de moordenaars van Berber, voorgoed uit te schakelen, dan zou hijzelf misschien de innerlijke rust kunnen vinden die hij, sinds die verschrikkelijke dag zovele jaren geleden, verloren had samen met zijn dochter.

‘Oké, laat de man binnenkomen!’ knikte Kerwyn.

Aidan deed teken naar de wachters aan de inkom van de zaal om de deuren te openen en de allerlaatste onderdaan voor vandaag binnen te laten voor diens audiëntie. De boer stapte schuchter voorwaarts, onder de indruk van de imposante ruimte. Op een tweetal meter van de troon waarop Kerwyn zat, stopte de man, boog diep en keek zwijgend naar zijn koning.

‘Welkom, beste man! Er werd mij verteld dat u nieuws hebt dat van belang kan zijn in onze strijd tegen de draken,’ stelde Kerwyn de boer op zijn gemak terwijl hij bij die laatste woorden, met een flauwe glimlach op de lippen, wat samenzweerderig naar Aidan keek.

‘Inderdaad, Sire,’ stak de wat oudere man van wal terwijl hij zenuwachtig zijn pet in beide handen voor zich ronddraaide. ‘Ik woon in het noordwesten, Majesteit, in Weserin, een dorp van tweehonderd zielen. Iets meer dan een week geleden werden onze weilanden aangevallen door de draken. We hadden ons voorbereid om ons te verdedigen maar de monsters zijn er toch in geslaagd om twee koeien en twee schapen mee te nemen!’

ALAIN VAN DER STEEN

'Aidan, noteer je alsjeblieft dat we de mensen van Weserin op gepaste wijze vergoeden?'

'Dank u wel, Sire, maar dat is niet het belangrijkste nieuws dat ik u wilde melden. Toen de draken wegvlogen, zagen we een persoon op één van de draken zitten!'

Kerwyn veerde recht uit zijn troon.

'Een persoon? Een mens? Ben je zeker?'

'Absoluut, Majesteit, een paar van mijn dorpsgenoten hebben het ook gezien!'

Kerwyn ging weer zitten en probeerde te kalmeren.

'Wel heb je ooit?' mompelde hij. 'Kon je ook zien of het een man of een vrouw was?'

'Daar zijn de meningen verdeeld over, Sire, het ging allemaal nogal snel, ziet u?'

'Dat begrijp ik, beste man. Ik wil je bedanken dat je de moeite hebt genomen om helemaal naar Cinnigarri te komen en dit te melden! Heb je verder nog details die van belang kunnen zijn?'

'Ik denk het niet, Majesteit!'

'Prima, dan mag je gaan,' sprak Kerwyn terwijl hij gebaarde naar Aidan dat die met de man mee moest gaan. 'Mijn adviseur zal u naar buiten begeleiden en zal ervoor zorgen dat u en uw dorpingen naar waarde beloond worden voor uw moeite en voor de geleden schade. Ga in vrede, beste man en nogmaals bedankt!'

De boodschapper van Weserin boog diep voor zijn koning en volgde dan Aidan de zaal uit.

'Aidan!' zei Kerwyn.

De jonge adviseur stopte en draaide zich om.

'Sire?'

'Ik wil dat je zo dadelijk naar mijn werkkamer komt, we hebben wel wat te bespreken, denk ik!'

'Inderdaad, zeker, Sire. Zodra ik klaar ben met meneer kom ik naar u toe!'

DE MYTHE VAN NILGRIM

Aidan draaide zich weer om, deed nogmaals teken dat de man hem kon volgen en stapte de troonzaal uit.

'Een mens!' mompelde Kerwyn de Gezegende peinzend. Dat veranderde wel degelijk wat hij kon doen. Strijden tegen monsters was lastig omdat je nooit wist wat ze zouden doen of wat hun volgende stap zou zijn. Strijden tegen een mens daarentegen was niet bij voorbaat kansloos. Mensen vielen ongewild in een patroon van handelen. Dat patroon kon geanalyseerd worden. Tot hiertoe waren ze altijd te laat om iets tegen de aanvallen van de draken te ondernemen. Deze boer uit Weserin gaf Kerwyn een kans om de tegenstander op een gegeven moment een stap voor te zijn zodat hij op een proactieve manier de aanvallen op zijn grondgebied kon stoppen en eindelijk wraak zou kunnen nemen op de draken voor wat ze van hem hadden afgenomen.

7

Berber voelde warme lucht over haar gezicht kriebelen en opende de ogen. Ze schrok zo van wat ze zag dat ze de ogen onmiddellijk dichtkneep. Langzaam kwam de herinnering van de vorige dag weer terug en begreep ze beter wat ze gezien had. Voorzichtig loerde ze tussen haar wimpers door naar de kleine donkerblauwe draak die haar besnuffelde. Het kriebelde en Berber kon het niet laten om spontaan te giechelen. Het draakje stapte een stuk achteruit en keek nu op zijn beurt vreemd naar haar. De kleuter hoorde een schuifelend geluid bij de ingang van de grot en zag tegen het licht van de opkomende zon nog drie kleine draken een beetje onbeholpen rondwandelen. Het blauwe draakje kwam terug dicht bij de kleuter staan en duwde zachtjes het hoofd tegen Berbers lichaam. Voor ze het zelf besepte aaide Berber het pasgeboren draakje over de neus en tussen de ogen. Die liet zich dat welgevallen en schurkte nog wat dicht tegen Berber aan. De drie andere draakjes